

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 500/2016
12.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.Ц., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Г.Ц., адвоката О.П. и Н.Р., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 14/12 од 31.07.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1324/15 од 19.11.2015. године, у седници већа одржаној 12.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Г.Ц., адвоката О.П. и Н.Р., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 14/12 од 31.07.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1324/15 од 19.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу К 14/12 од 31.07.2015. године окривљени Г.Ц. је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од три године која ће се извршити по правноснажности пресуде. Окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка и то на име судског пушала износ од 3.000,00 динара, а на име трошкова исплаћених из буџетских средстава суда износ од 402.234,34 динара, све у року од 30 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећена З.Р. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1324/15 од 19.11.2015. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу, бранилаца окривљеног Г.Ц. и пуномоћника оштећене З.Р., а пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 14/12 од 31.07.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости су благовремено поднели браниоци окривљеног Г.Ц., адвокати О.П. и Н.Р., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд

преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 121. став 3. у вези става 1. КЗ, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Браниоци окривљеног у захтеву за заштиту законитости истичу да нижестепени судови одлуку у овом поступку заснивају на доказу-реконструкцији догађаја, а који доказ није непосредни доказ, при чему прихватају исказ сведока оштећене З.Р., иако она суштински није видела шта се десило на капији критичном приликом и током поступка је мењала свој исказ. Браниоци сматрају да се из налаза и мишљења вештака судске медицине јасно може закључити да покрети код лица који су под дејством алкохола у количини која је пронађена код окривљеног Г.Ц. могу да буду неконтролисани, што значи невољни и изузетно јаки, те да се овакво становиште вештака судске медицине потврђује и из садржине налаза и мишљења комисије вештака психијатријске струке. С тим у вези, браниоци истичу да је нејасно како је првостепени суд прихватио одбрану окривљеног да се не сећа шта се догодило критичном приликом, али је нашао да то не утиче на кривицу окривљеног и у ситуацији када не постоји очевидац догађаја несумњиво утврдио да се догађај одиграо баш онако како је описано у изреци побијане првостепене пресуде. Поред тога, браниоци окривљеног истичу и то да је налаз и мишљење Биолошког факултета у Београду од 24.01.2012. године као доказ остао непотпуно изведен јер из тог налаза и мишљења произилази да је било потребно, а ради утврђивања чињенице порекла крви на мајци окривљеног, доставити узорак крви блиског сродника покојног З.Р., што у конкретном случају није учињено.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, браниоци окривљеног указују да је у побијаним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Браниоци окривљеног у захтеву за заштиту законитости истичу битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, и у вези са тим наводе да је у обе побијане пресуде изостало изношење садржине записника и изјашњавања вештака у целисти, односно да су изостали делови записника у којима су се вештаци изјаснили да је услед тешког пијанства могуће било да је до контакта критичном приликом дошло и услед неконтролисаних покрета окривљеног.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев бранилаца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Поред тога, браниоци окривљеног у захтеву указују да је побијаним пресудама повређено право на правично суђење и право на одбрану окривљеног, а која права су зајемчена Уставом и Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода, али како уз захтев за заштиту законитости није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљеном у предметном поступку повређено право на правично суђење и право на одбрану, то је Врховни касациони суд нашао да захтев бранилаца окривљеног у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио јер нема законом прописан садржај.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**